

τοῦ προτέρου λάθους, ἐπειδὴ, ὡς προεῖρηται, ἐντὸς τῶν 129 ἐνιαυτῶν ὑπερτερεῖ μία ἡμέρα, καὶ ἐπομένως ἐντὸς τῶν 387 τρεῖς ἡμέραι, διὰ τοῦτο ἐθέσπισαν ὥστε ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ν' ἀφαιρῶνται τρεῖς βίσεκτοι ἢ ἐμβόκιμοι ἡμέραι, καὶ μόνον ὁ τελευταῖος ἐνιαυτὸς ἐκ τῶν τεσσάρων αἰώνων νὰ ᾔῃ βίσεκτος, οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνιαυτοὶ τῶν λοιπῶν αἰώνων, οἱ ἕως τότε βίσεκτοι ἐκλαμβάνεμενοι, νὰ ᾔῃ κοινοί. Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος ὁ 1700, 1800 καὶ 1900 δὲν εἶναι βίσεκτοι πλέον, ἐνῶ ὁ 2000, ὁ 2400, ὁ 2800 κτλ. θέλουσιν εἶσθαι. Κατὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ἡ διαφορὰ τοῦ παλαιοῦ Μηνολογίου καὶ τοῦ νέου ὑπῆρχε κατὰ τὸν 13'. αἰῶνα 10 ἡμέραι, κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὸν 11, κατὰ τὸν δέκατον ἕννατον 12, ὥστε τὴν σήμερον τὸ Νέον ἢ Γρηγοριανὸν Μηνολόγιον προχωρεῖ δώδεκα ἡμέρας τοῦ Παλαιοῦ ἢ Ἰουλιανοῦ Μηνολογίου.

Ἡ διόρθωσις αὕτη ἤθελεν εἶσθαι ἀκριβῶς ἀνελλιπής, ἂν αἱ 3 ἡμέραι ἀνταπεκρίνοντο ἀκριβῶς μὲ τοὺς 400 ἐνιαυτούς· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι μόνον 387 ἐνιαυτοὶ, προέρχεται μικρὸν τι λάθος, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι περισσεύει μία ἡμέρα εἰς 4000 χρόνους. Μένει δὲ εἰς τοὺς Ἀστρονόμους νὰ διορθώσωσι καὶ τοῦτο, ἀφαιροῦντες ἀκόμη μίαν βίσεκτον κατὰ πᾶσαν περίοδον 40 αἰώνων.

Τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ Γρηγορίου ἐδέχθησαν πάραυτα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, παρεκτὸς ἡμῶν καὶ τῶν Ῥώσων. Οἱ δ' Ἀγγλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὸ 1752.

Ἔπεται Συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΛΑΧΙΑΣ.

Κατὰ τοὺς πρώτους σχεδὸν χρόνους τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, οἱ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βλαχία, Μολδαυία καὶ Τρανσυλβανία διηρημένοι τὴν σήμερον τόποι σχηματίζουσι τὸ πάλαι βασίλειον τῶν φοβε-

ρῶν ἐκείνων Δάκων, οἵτινες καταγόμενοι ἐκ τῶν Σκυθῶν ἢ Σαρμάτων, τοσοῦτον τρομεροὶ ὑπῆρξαν, ὥς τε, (ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δεκεβάλου) καὶ αὐτὴν κατετρόμαξαν τὴν Ῥώμην, καὶ ἐβίασαν τὸν αὐτοκράτορα αὐτῆς Δομιτιανὸν νὰ παραδεχθῆ ἄτιμον εἰρήνην καὶ νὰ τοὺς πληρώσῃ ἐτήσιον φόρον. Ὁ ἄξιος ὅμως αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὴν αὐξανομένην αὐτῶν δύναμιν, καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν Δακίαν εἰς Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν (106 ἀπ. χρ.), εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐστάλησαν ἀποικίαι ἐκ τῆς Ῥώμης.

Μέχρι τοῦ τρίτου αἰῶνος ἡ Δακία ἔμενεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης. Ἀλλὰ διάφοροι φυλαὶ Γερμανικαὶ δὲν ἔλειψαν νὰ ἐφορμῶσι συχνάκις κατ' αὐτῆς, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ αὐτοκρατορία τῆς Ῥώμης κλίνουσα εἰς τὴν πτώσιν της, δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Αὐρηλιανοῦ (270—275) παρεχωρήθη εἰς τοὺς Οὔννους, ἀποσυρθέντων τῶν Ῥωμαίων ἀποίκων εἰς ἑτέραν χώραν. Ἀφοῦ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πολεμικοῦ βασιλέως τῶν Οὔννων Ἀτίλλα (453 ἀπ. Χρ.) διελύθη τὸ Οὔννικόν βασίλειον, οἱ Γεπίδαι καὶ Ὀστρογότθοι ἐστερεώθησαν εἰς τὴν Δακίαν. Ἀκολούθως δ' ἔγιναν οἱ Δάκοι λάφυρον τῶν Λομβαρδῶν, οἵτινες ἐξηφάνισαν τοὺς Γεπίδας, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰουστιανοῦ (527—565) ἐκυρίευσαν τὴν Ἰταλίαν· μετὰ ταῦτα δ' ἐκυριεύθησαν οἱ ὑπὸ τῶν Ἀβάρων ἢ τῶν Λευκῶν Οὔννων, οἵτινες ἐτόλμησαν καὶ αὐτὸ τὸ Βυζάντιον ν' ἀπειλήσωσι, καὶ οἵτινες ἐξωλοθρεύθησαν παρὰ τοῦ Ἡρακλείου (610—641).

Ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου μέχρι τοῦ ἑννάτου αἰῶνος εὐρίσκομεν ὅτι ἡ Δακία ἐξουσιάζετο παρὰ τῶν Σλάβων καὶ τῶν Βουλγάρων, οἵτινες διελθόντες τὸν Δανούβιον, ἐκυρίευσαν τὰς εὐκάρπους ἐκεῖνας χώρας, καὶ συνηνώθησαν μετὰ τῶν ἐντοπίων. Ἄν δὲ πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τοὺς συγγραφεῖς, εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ὀφείλεται ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος Βλάχοις, ὅπερ ἐδόθη εἰς τοὺς κατοίκους. Διότι οἱ Σλάβοι συνειθίζοντες νὰ λέγωσι τοὺς

Ῥωμαίους Βλάχους, ἢ Βλάσους, ἔδωσαν τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὸν λαὸν ὃς τις ἐκυβερνᾶτο κατὰ τοὺς νόμους αὐτῶν.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι αἱ κατὰ πρῶτον ἐλθοῦσαι ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν Δακίαν, ὠδηγοῦντο παρά τινος Φλάκκου, ἐξοῦ ὁ τόπος ἐκλήθη Φλακκία καὶ ὁ λαὸς Φλάκκος, ὅπερ οἱ Σλάβοι μετέστρεψαν εἰς τὸ Βλακκία ἢ Βλαχία. Ἄλλ' ἂν ἐξετάσωμεν αὐτοὺς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, βλέπομεν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἠκούσθη εἰς τὴν Ἱστορίαν περὶ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, καὶ ὅτι ἐδίδετο εἰς αὐτοὺς μόνον παρά τῶν ξένων, ἐνῶ αὐτοὶ μέχρι τῆς σήμερον καλοῦνται ἀκόμη Ῥομάν (Ῥωμαῖοι). Συγχρόνως δὲ τότε Σλάβοι τινὲς συνενωθέντες μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Δακίας ἐσύστησαν ἰδιαιτέραν ἀποικίαν ματαξὺ τοῦ Ὀλτου ποταμοῦ καὶ τοῦ Δανουβίου, διὰ ν' ἀποφύγῃσι τὰς συνεχεῖς τῶν βαρβάρων καταδρομὰς· ἐκλεξάν ἀρχηγὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μπάννας, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ καλουμένου Μπαννάτου, μητρόπολις τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ Κραιόβα.

Ἀπὸ τοῦ ἐννάτου μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἡ Δακία ὑπέφερε τὴν καινὴν τύχην τῆς Γραικορωμαϊκῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐφορμωμένη ὑπὸ τῶν Βαρβάρων, ἐξ ὧν οἱ Σκύθαι μάλιστα καὶ Γάταροι τοῦ Τσιγκούις—Χάν κατερήμωσαν σχεδὸν αὐτήν. Ἡ Βλαχία ἐζήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Οὐγγαρίας, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην (καθ' ἣν ἐβασίλευεν ὁ Λουδοβῆκος Α'. 1382) ἐφάνη ὁ πρῶτος Βοϊβόδας τῆς κυρίως λεγομένης Βλαχίας (*) Ῥαδούλλο νέγκρο, ἢ Ῥοδόλφος ὁ μέλας. Ἐκ-

[*] Ἡ Βλαχία τὸ πάλαι ἐμπεριελάμβανε καὶ τὴν ἰδίως λεγομένην Βλαχίαν καὶ τὴν Μολδαβίαν, καὶ διηρεῖτο εἰς ἀνωτέραν ἢ μείζονα, Βλαχίαν, καὶ εἰς κατωτέραν ἢ ἐλάσσονα Βλαχίαν· ἡ μείζων ἐκαλεῖτο καὶ Μαυροβλαχία, καὶ ἀκολουθῶς ἐκλήθη Μολδαβία, ἀπὸ τοῦ Μόλδα Ποταμοῦ, καθὼς ἀκόμη καὶ Καραμπογδανία ἀπὸ τινος ἡγεμόνος Μπογδάνου, μ' ὅλον ὅτι ἕτεροι ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τῶν τουρκ. Καρά [μέλας] καὶ Μπογδαί [σίτος]. Ἡ δὲ ἐλάσσων Βλαχία, ἢ καὶ Οὐγκροβλαχία καλουμένη, διαφυλάττει τὴν σήμερον τὸ ὄνομα τοῦτο.

τοτε δ' αὖτε αἱ γῆραι αὐταὶ ὑπὸ ἰδίους Βοϊβόδας ἀνέλαβον, καὶ οἱ Βλάχοι βαθμηδὸν, ὄντες γυμνασμένοι εἰς τὰς τέχνας τοῦ πολέμου, ἠδυνήθησαν νὰ ματαιώσωσι τοὺς κατ' αὐτῶν σκοποὺς τῶν Οὔγγρων, καθὼς ἀκόμη καὶ τῶν πλησιοχώρων αὐτῶν Τούρκων, οἵτινες ὁμῶς τελευταῖον ἐπὶ τοῦ Βαϊαζήτου Α'. (1495) ἔκαμαν αὐτοὺς ὑποτελεῖς φόρου, ἂν καὶ ἐκυβερνῶντο πάλιν ἀπὸ ἰδίου Βοϊβόδας.

Ὁλόκληρον σχεδὸν αἰῶνα οἱ Βλάχοι ἠγωνίσθησαν νὰ μείνωσιν ἀνεξάρτητοι ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀλλ' εἰς μάτην. Οἱ Τούρκοι μάλιστα ἤρχισαν νὰ θεωρῶσι τὴν Βλαχίαν ὡς ἴδιον αὐτῶν κτῆμα, καὶ ἔκτισαν εἰς αὐτὴν καὶ ἴδιον φρούριον τὸ Γιουργίβον. Τελευταῖον δὲ Μωάμεθ Β'. κυριεύσας πρῶτον τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐφώρμησεν ἔπειτα καὶ κατὰ τῆς Βλαχίας, (*) ἐδίωξε τὸν Βοϊ-

[*] Χάριν περιεργείας προσδέτομεν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Κούμα τὰ περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Βλαχίας ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ.

“ Ἀπὸ Τραπεζοῦντος ἐξεστράτευσεν ὁ Μωάμεθ εἰς τὴν Βλαχίαν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄγριον Βοϊβόδαν Βλάδιον, τὸν ἐπονομαζόμενον Διάβολον καὶ Πασσαλωτὴν, ὅστις ἔχαιρε νὰ πασσαλόνῃ Τούρκους, νὰ ἐκδέρῃ τοὺς ὑπηκόους του, καὶ νὰ κάμνῃ ἀνηκούστους ἀπανθρωπίας. Ὁ Μωάμεθ ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ ὄχι διὰ τὰς κακουργίας του, ἀλλὰ διότι δὲν τοῦ εἶχεν ἀποπληρώσει τὸν ἐτήσιον φόρον, 10,000 φλωρία, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλε νὰ βάλῃ ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας τὸν μείρακα ἀδελφόντου Ῥαδούλιον, ὅστις ὑπῆγε διὰ τοῦτο εἰς τὸν Σουλτάνον, καὶ μετὰ τὸ κάλλοστον ἀνέπαυσε τὰς αἰσχράς του ἐπιθυμίας. Ἐστειλε πρῶτον τὸν κυβερνήτην τῆς Βιδίνης μαζὴ μὲ ἀλλοὺς ἐπίσημον Τούρκον εἰς τὸν Βλάδιον διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν φόρον, καὶ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ ὑπάγῃ προσωπικῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἀλλ' ὁ Βλάδιος πιάσας αὐτοὺς, τοὺς ἐπασσάλωσεν ὁμοῦ καὶ ὅλους τοὺς ἀκολούθους των, καὶ μετὰ τοῦτο ὤρμησας μὲ τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Βουλγαρίαν, τὴν ἐλεηλάτησε, καὶ ὑπέστρεψε σύρων 24-000 αἰχμαλώτους Τούρκους καὶ Βουλγάρους, τοὺς ὁποίους ἐπασσάλωσεν ὅλους. Ἐλύσσαξεν ὁ Μωάμεθ ἀκούσας ταῦτα. Ἐστειλε διὰ ξηρᾶς 250,000 στρατεύματα, καὶ αὐτὸς μὲ στόλον διὰ τῆς μαύρης θαλάσσης καὶ τῶν στομιῶν τοῦ Δανουβίου ἐφθάσαν ἔμπροσθεν τῆς Βιδίνης [Μαΐου, 1462]. Ὁ Βοϊβόδας τῆς Μολδαβίας συνεμάχει μὲ αὐτόν. Μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις κατέφυγεν ὁ Βλάδιος εἰς τὴν Οὔγγαριαν, καὶ ὁ Μωάμεθ λεηλατήσας τὴν χώραν καὶ ἐνθρονίσας εἰς αὐτὴν τὸν Ῥαδούλιον, ὑπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ἀναρίθμητα λάφυρα.

βόδαν αὐτῆς καὶ ἐπέβαλε νέον Βοϊβόδαν ὑπὸ τὸ ἔνομα τοῦ Πασᾶ διὰ τινων ἰδιαιτέρων του συμφωνιῶν μετὰ τῶν Βλάχων. Ἀκολούθως ὅμως ἡ κυριαρχία τῶν Τούρκων ἐπεκτάθη εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ μέγα μέρος αὐτῆς ὑπέκυψεν ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτῶν κυβέρνησιν, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἀνήγειραν διάφορα εἰς αὐτὴν φρούρια.

Κατὰ τὸ 1593 Βοϊβόδας τις, καλούμενος Μιχαήλος, συνέλαβε τὸν σκοπὸν ν' ἀποκρούσῃ τοὺς Τούρκους, ὥστε καὶ ὁ Μωάμεθ Γ.' (μ' ὄλον ὅτι μετὰ ἰσχυροῦ στρατεύματος ἐφόρμησε κατ' αὐτοῦ), ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς θελήσεις του. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ Μιχαήλου ἐκ τῆς ἀταξίας καὶ τῆς διχονοίας αἰτινες ἐβασίλευσαν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν, ἔπεσεν ἡ Βλαχία καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Σουλτάνων, οἵτινες καὶ ἀνενέωσαν εἰς αὐτὴν τὸν φόρον, καὶ τὰ ὅποια εἶχον προνόμια εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βοϊβόδα.

Ἀφοῦ δὲ οὕτως οἱ Τούρκοι ἐθεμελιώθησαν εἰς τὴν Βλαχίαν, ἤρχισαν νὰ μεταβάλλωσι τοὺς ἐντοπίους αὐτῆς ἄρχοντας, καὶ διώρισαν κατὰ πρῶτον τὸ 1630 ἡγεμόνας Γραικοὺς. Λέων Στέφανος, ἦτον ὁ πρῶτος γραικὸς ἡγεμὼν ἢ αὐθέντης τῆς Βλαχίας, (*) καὶ περὶ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος τὸ Βουκορέστιον ἔγινεν ἡ καθέδρα τῆς Βλαχίας. Ἐκτοτε δὲ ἡ Βλαχία ὡς καὶ ἡ Μολδαυία, ἤλλαξαν συχνάκις τοὺς ἡγεμόνας των, πίπτουσαι κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ κατὰ καιρὸν βιζύρη εἰς χεῖρας Κροατῶν, Πολωνῶν, Γραικῶν, Ἰταλῶν, ἕως οὗ ἠνώθησαν καὶ τὰ δύο πριγκιπάτα εἰς ἓν, καὶ ἀποκλειστικῶς περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἐδόθησαν εἰς τοὺς Φαναριώτας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Οἱ ἐπισημότεροι τῶν κατὰ ΙΖ'. αἰῶνα ἡγεμόνες τῆς Βλαχίας ἦσαν Κωνσταντῖνος ὁ Βεσσαράβας, οὗτινος καθαιρεθέντος εἰσῆχθη ὁ Γραικὸς Μίχνας, κλειδοποιοῦ υἱός.—Οἱ Γκί- και πατήρ καὶ υἱός· Ράδουλος ὁ υἱὸς τοῦ πρώτου γραικοῦ

(*) Τῆς Μολδαυίας πρῶτος γραικὸς Βοϊβόδας διωρίσθη ὁ Ἀλέξανδρος Ἡλίας, πρῶτην ἀρχιτελώνης τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ἡγεμόνος Λέοντος Βόρνικος Ἀντώνιος καὶ ἄλλοι. — Εἰς δὲ τὸν μετὰ τῆς Ῥωσσίας πόλεμον τῆς Τουρκίας κατὰ τὸ 1677, ἡ Βλαχία καὶ Μολδαυία ἔπαθον οὐ μικρὰν βλάβην.

Νικόλαος ὁ Μαυροκορδάτος (υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου) ἦτον ὁ πρῶτος ἐκ τῶν Φαναριωτῶν ὃς τις ἡγεμόνευσε καὶ εἰς τὰ δύο ὁμοῦ Πριγκιπάτα. Ὑπὸ τὸν διάδοχον αὐτοῦ Κωνσταντῖνον (ἦτοι περὶ τὰ 1740) ὁ τόπος οὗτος ἐχάρη ἀρκετὴν εἰρήνην. Κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ 17^{ου} αἰῶνος, ὅτε διηγέρθη ὁ μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ῥωσσίας πόλεμος, ἡ Τουρκία ἔχασε τέσσαρα ἔτη τὰ πριγκιπάτα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀνέλαβε πάλιν διὰ τῆς γενομένης εἰρήνης τὸ 1774. Ἀλλ' ἡ Αὐτοκρατορίσσα Αἰκατερίνη ὑπερασπιζομένη τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν τούτων, ἔκαμεν ἰδίας τινὰς συνθήκας μετὰ τῆς Τουρκίας, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἡ θρησκεία, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ αὐτῶν, καὶ ἐτέθη ἡ ὑπεράσπισις τῶν συμφερόντων τῆς Βλαχίας ὑπὸ τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλ. πρέσβυν τῆς Ῥωσσίας. Τὸ 1781 ὁ Ἀβδουλ Χαμὶδ ἀνενέωσε τὰ προνόμια ταῦτα. Ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἐλησημονήθησαν αἱ συνθήκαι αὗται, οἱ Ῥῶσοι καὶ Ἀυστριακοὶ, (κατὰ τὴν ἐκρηξιν μάλιστα τῆς Γαλλικῆς Μεταπολιτεύσεως 1760) ἐκυρίευσαν πάλιν τὰ πριγκιπάτα ταῦτα, ἅτινα ὅμως καὶ ἀπεδόθησαν διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἰασίου, ἐπὶ τῆς βιάσεως τῶν πρώην συμφωνιῶν. — Κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ παρόντος αἰῶνος διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος Ναπολέοντος συμμαχίαν τῆς Τουρκίας, οἱ Ῥῶσοι ἐξουσίασαν πάλιν τὰ Πριγκιπάτα ἀπὸ τοῦ 1806 μέχρι τοῦ 1812· τελευταῖον ὅμως, διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βουκορεστίου, ἐπανελήφθησαν αἱ πρότεραι συμφωνίαι, καὶ ἐθεσπίσθη κατὰ ἐπταετίαν μόνον ν' ἀλλάσσωνται οἱ ἡγεμόνες. — Μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1818 ἡγεμονίαν τοῦ Καρατζᾶ, ὃς τις φοβερισθεὶς ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, ἐγκατέλειψε τὴν χώραν τοῦ πρὸς καιρὸν, οἱ Βοϊάρδοι κατέφυγον εἰς τὸν Σουλτάνον, ζητοῦντες ν' ἀφήσῃ εἰς τὸ Διβάνιον των (Συμβούλιον) τὴν ἐξουσίαν τῶν Πριγκιπάτων,

καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Γραικῶν, ἀλλ' ἡ προτασίς των αὕτη ἀπερρίφθη, καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Βλαχίαν ὁ γνωστὸς Ἀλέξανδρος Σοῦτσος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου (1821), καὶ οἱ Βλάχοι ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, καὶ σημεῖα ἐπαναστάσεως ἐφάνησαν εἰς αὐτούς. Τελευταῖον, ὁμῶς μετὰ μακρὸν καὶ αἱματοσταγῆ πόλεμον τῆς Ῥωσσίας κατὰ τῆς Τουρκίας, ἡ κυβέρνησις τῶν χωρῶν τούτων ἔλαβεν ἄλλην μορφήν, (διὰ τῆς συνθήκης τῆς Ἀνδριανουπόλεως) τὴν ὁποίαν καὶ ἐξησφάλισεν εἰς αὐτὴν ὁ περίφημος ἀρχιστράτηγος τῆς Ῥωσσίας Κισλέφφ.

Κατὰ τὴν λεγομένην λοιπὸν νέαν ταύτην συνθήκην, ἡ Μολδοβλαχία εἰς τὸ ἐξῆς κυβερνᾶται ὑπὸ ἐνὸς ἡγεμόνος ἐκλεγομένου δι' ἐκτάκτου συμβουλίου ὑπὸ τῶν πρωτίστων (ἢ τῶν Βοϊάρδων) διὰ τῆς συγκατανεύσεως τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς ἀμφιέσεως τῆς Τουρκίας. Ὅθεν θεωρεῖται ὡς ἴδιον ἔθνος κατὰ τὸ παρὸν τὸ Πριγκπάτον τοῦτο. Ἡ γενικὴ συνέλευσις, (ἔχουσα τὴν νομοθετικὴν δύναμιν μετὰ τοῦ ἡγεμόνος) σύγκειται ἐκ τεσσαράκοντα τριῶν μελῶν, προεδρευομένων παρὰ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Βλαχίας.

Ὅλιγα τινὰ τῶν ἀξιωματῶν τῆς Βλαχίας θέλομεν ὑποσυνάψειν ἐνταῦθα μετὰ μεγάλης συντομίας.

Ὁ ἡγεμὼν τοῦ τόπου καλεῖται, ὡς προεῖρηται ἤδη Βοϊβόδας (κατὰ Σαρματικὴν, ὡς λέγεται, φωνὴν) καὶ Γοσποδάρ (κατὰ τὴν Σλαβονικὴν). Μετὰ τὸν ἡγεμόνα εἶναι ὁ Μ^ρπάννος, τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐδίδοτο κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς ἄρχοντας τοῦ Μπαννάτου, τῶρα δὲ ὁ ἔχων τὸν τίτλον τοῦτον ἐλευθέρως εἰσέρχεται εἰς τὸ συμβούλιον, (ἢ τὸ Διβάνιον ὡς λέγεται)· εἰς δὲ τὴν κυβέρνησίν του τὸν ἀντιπροσωπεύει τοποτηρητῆς του ὑπὸ τὸ ὄνομα Καϊμακάμης.

Τέσσαρες Βόρνικοι, ἐκ τῶν εὐγενῶν, εἶναι δικαιοματικῶς μέλη τοῦ διβανίου μετὰ τὸν Μπάννον καὶ τὸν Μητροπολίτην. Θεωροῦσι δὲ καὶ δικαστικὰς οὔτοι ὑποθέσεις.

Δύο Λογοθέται, μέλη καὶ οὔτοι τοῦ συμβουλίου

δηλοποιῶσι τὰς δεδομένας ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεις καὶ ἐπιβεβαιουμένας παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος.

Ὁ Σπαθάριος, μέλος τοῦ διβανίου, ἔχει τὴν ἀνωτέραν κυβέρνησιν τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ Βεστιάριος εἶναι ὁ ἀρχιταμίας, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐμβαίνει εἰς τὸ διβάνιον.

Ὁ Ποστέλνικος ἔχει τὸ ὑπουργήμα τοῦ Μυστικοσυμβούλου παρὰ τῷ Ἡγεμόνι.

Ὁ Διβάν — ἐφέντης εἶναι ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ Διβανίου.

Τὰ κατώτερα ὑπουργήματα εἶναι:

Ὁ Κλοτσιάρος, πρὸς τιμὴν μόνον ἔχων τὸν τίτλον τοῦτο ὁ Ἄγαζ, ὅστις ἐκτελεῖ τὸ ὑπουργήμα τοῦ ἀστυνόμου εἰς τὸ Βουκορέστιον, καὶ ὁ Κόμισσος, ἢ Ἀρχιῖππο κόμος τοῦ Ἡγεμόνος.

Μετὰ ταῦτα δὲ εἶναι καὶ οἱ μικρότεροι οὗτοι τίτλοι ὁ Καμινάριος ὁ Χαρμάκης, ὅστις ἐκτελεῖ τὰς ἐγκληματικὰς ἀποφάσεις, καὶ ἐπιστατεῖ εἰς τοὺς Τσιγκάνους. Ὁ Παχάρνικος ἢ ἀντιγραφεὺς, ὁ Στόλνικος καὶ μετ' αὐτοὺς εἶναι πέντε ἢ ἕξ τίτλοι πρὸς τιμὴν μόνον. Οἱ μεγάλοι ὑπουργοὶ εἶναι 4, ἦτοι ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ὁ ἐπὶ τῶν εἰσόδων μετ' αὐτοὺς δ' εἶναι ὁ γραμματεὺς, ἢ ἐπιτροπὴ τῶν λοιμοκαθαρτηρίων, καὶ ἡ τῶν φυλακῶν.

Μητρόπολις τῆς Βλαχίας εἶναι τὸ Βουκορέστιον, ὡς εἴρηται, τῆς Μολδαβίας, τὸ Ἰάσιον. — Τὸ Βουκορέστιον εἶχε, κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν Φάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ λαμπρὸν Γυμνάσιον, σχολαρχούμενον παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Λάμπρου τοῦ Φωτιάδου κτλ.

